

SHREK TÍMEA

BEHÍVÓ

Mindig is rettegtünk attól, hogy a családunk valamelyik férfitagja megkapja a behívóját. Békeidőben nem is volt ez olyan nagy baj, hiszen meg tudtuk találni a kiskapukat, ismerősöket, s még a hatóságok is szemet hunytak afelett, ha valaki nem jelent meg az előírt helyen és időpontban. Legfeljebb a minimális összegű bírságot kellett utólag befizetnie.

Idén, február huszonnegyedikén és az azt követő napon embertelen hosszúságú volt a sor a határátkelőkön. Aki érkezett, családotól hagyta el az országot. Az elsők között persze a dúsgazdagok voltak, akik luxusautóikkal néhány óra alatt megérkeztek Kárpátaljára Ukrajna keletebbre fekvő megyéiből. A mai napig nem értem, hogyan csinálták. Ők valószínűleg sokkal hamarabb tudtak róla, hogy valami nagy baj készül.

Aki az alatt a két nap alatt nem érkezett legalísan elhagyni az országot, a határ közelében maradt, vagy minden vagyonát a szökésbe fektette.

A kárpátaljai magyarok közül a legtöbben januárban indultak útnak, hiszen véget értek az ünnepek, s a csehországi, magyarországi gyárak újranyitottak, és várták a vendégmunkásokat. Öcsém és a felesége is akkor indultak el. Nem akartak menni. Rossz érzésük volt, félték a sofőrtől, keresték az indokokat, hogy lemondják az utat, végül megegyeztek, hogy most utoljára mennek külföldre dolgozni, hiszen friss házasokként nagyjából minden felújítási munkálatot elvégeztek a házban, csak a kerítés és a kapu cseréje maradt. Kiszámolták, hogy ha május végéig dolgoznak, még egy kevés tőkéjük is marad, amit majd itthon fektetnek be valamilyen vállalkozásba, hogy ne kelljen többé hónapokra itt hagyni a családot.

Hétvégente videóhívásban látjuk egymást, örülünk, hogy mindenki jól van, megbeszéljük a legszükségesebb dolgokat, de többnyire spórolunk a szavakkal, mert a távollét mindenkinek fáj. Ők hazavágnak, mi pedig arra, hogy mellettünk legyenek.

„Már megvan a kerítés ára” – mondta a múltkor öcsém. „Örülj neki” – válaszoltam foghegyről, mert tudtam, hogy ez azt jelenti, akár haza is jöhetnének. De most inkább ne tegyék. Ha más sokat fizetett azért, hogy odakinn legyen, ők csak maradjanak még, amíg nem lesz stabil a helyzet.

Az összes ismerősömnek van valakije a határ túloldalán, aki ebben a helyzetben nem mer hazajönni. Más megoldás nincs, a nők gyerekeikkel kelnek útra, ha látni akarják a férjet, az apát, a testvért.

A városban katonák osztogatják a behívókat. Állnak a posta udvarában, a piac bejáratánál, a benzinkutakon. Az internetes fórumokon sokat lehet arról olvasni, hogy a hazatérő férfiaknak már a határon a kezükbe nyomják a kis cetlit, amivel másnap meg kell jelenniük a hadkiegészítő parancsnokságon. Hogy ebből mi igaz, nem tudom.

A minisztérium felhívására nemcsak a légiriadós alkalmazást töltöttem le, hanem a Gyija állami szolgáltatásokat nyújtó appot is. Egészen jó dolog, elektronikus formában elérhető benne a személyi igazolványom, jogosítványom, és több hasznos funkciót is tartalmaz, mint például, hogy online is kérvényezhetek különböző igazolásokat. A minap megjelent benne egy kérdőív, arra kértek, töltsen ki. Azzal kezdődött, hogy tudok-e fegyverrel löni. Elgondolkoztam rajta – így, hogy mindent tudnak rólam –, ha bevallom, hogy igen, hány napon belül kapnék én is behívót?

LÉGIRIADÓ

Nézem a gyermeket, békésen alszik. Be kellene takarnom, nehogy megfázzon. Megszólal a riadó alkalmazása a telefonon. Összeszorul a gyomrom, kapkodni kezdek, majd gyorsan a párna alá dugom, nehogy felébredje.

Már három hónap telt el a háború kitörése óta. Mostanság egyre gyakrabban szólal meg a sziréna, már az udvaron is hallani, felszereltek egyet a közeli tűzoltóság épületére is. Ha az ember egyszer meghallja ezt a fülsiketítő hangot, sosem tudja már kitörölni a fejéből. Minden egyes alkalommal, amikor megszólal, csak imádkozom csendben. Kimegyek a ház elé, a sziréna szól, látom az égbolt alján a magyar légtérben köröző Gripeneket. Fel-le járnak, hosszú fehér kondenzesíkot hagynak a kékségben, majd lassan eltűnnek. Nem érzem magam biztonságban, de azt hiszem, máshol sem lenne jobb.

Feltámad a szél, a városközpontból is felénk sodorja a sziréna hangját. Egyszerre kétféle tónust lehet megkülönböztetni, hangosabb, mint máskor. Megkondulnak a templomok harangjai. Nagyot nyelek, mintha csak a torokomon akadt volna valami, szeretném felköhögni, kiköpni, hogy megsza- baduljak tőle, de a gyomorideget nem lehet felöklendezni. Néhány hete a

tiszteletes azt mondta, hogy addig vagyunk biztonságban, amíg a templomok harangjai hallgatnak.

Visszamegyek a szobába, ránézek a gyerekre, alszik tovább, nem zavarja a riadó, nem sejti, hogy most is az van. Pedig felismeri már az alkalmazás hangját, utánozza, búg, a telefonra mutat, ha a szabadban vagyunk, figyelmesen hallgat, majd felemelt kézzel megszólal: „vúúúú”. S anya olyankor mosolyog, igen, kicsim, ügyes vagy, felismerted a hangját, szépen utánozod, de azért menjünk be inkább a házba. Olyan jó, hogy még kicsi.

Emlékszem az érzésre, mikor először szólalt meg az alkalmazás. Éjszaka volt, mindenki aludt, semmit nem érzékelünk itthon a háborúból. Hirtelen azt sem tudtam, mit tegyek. Keltsem fel a gyereket és rohanjak vele a fürdőszobába, vagy gyújtsam rögtön az autó motorját, és hajtsunk a legközelebbi pincéhez, amit éppen óvóhelynek neveztek ki? Csak álltam a szoba közepén hálóingben, köntösben, s kezemben egy vastag pokróccal néztem a gyereket. Egyenletesen szuszogva aludt. Hagytam. Az ágy lábánál ültem, amíg nem ért véget a riasztás, készen álltam, hogy felkapjam őt és rohanjunk. Napokig minden éjjel megismétlődött ez a jelenet.

„Uvánhá, vidbój povitrjánoji trévohé” – ismétli ukránul egy női hang, s én is megnyugszom kissé, ez most nem tartott sokáig. Vége van, Kárpátalját valószínűleg nem érte támadás.

Recseg az ágy, nagyot nyújtózik a gyerek, kidugja egyik lábát a kiságy rácsai között, kalimpál vele, sóhajt, majd hasra fordul, néhány percig alszik még, de már csak felületesen, végül feláll, és széles mosollyal megszólal: „Ana!”. Most múlik el minden gyomoridegem, átölelem, kiveszem az ágyból.

Uzsonna után megkérdezem tőle:

– Megyünk az udvarra?

A fejét rázza. Megismétlem önmagam.

– Kimegyünk az udvarra?

Most már válaszol:

– Nem. Nem. Vúúú – mutat az ablakra, s tovább mantrázza a nem szót.

Felsikít a telefonom. Újabb riadó. Hát mégiscsak érti, hogy mi történik.

BENZINT SÓÉRT

Vannak ügyek, amiket, mióta kitört a háború, itthonról lehetetlen elintézni. Ilyen a levelezés is külföldre. Március elején sok problémánk adódott abból, hogy a postahivatal ebben a helyzetben nem vállalja a levelek, csomagok kézbesítését. Az elmúlt hetekben összegyűlt néhány irat, amit Magyarországra kellett postáznom, s ha már biztosítást kötöttem az autóra, és az országhatár sincs messze, elindultam Vásárosnaményba.

Az ukrán határ elé gördülve elégedetten konstatáltam, hogy csupán néhány autó várakozik előttem. „Ezt gyorsan megjárom, Namény csak tizenöt percnnyire van” – gondoltam reggel kilenckor. Számításaimat keresztbe húzta, hogy már negyven perce álltam a sorompó előtt, de a sor nem mozdult. A mellettem várakozó taxisok azt mondták, leállt a rendszer. Amikor a kiskatona cetlikkel a kezében intett, gurultam is keresztül a fekvőrendőrökön, be a vámházig. Aki járatos erre, tudja, hogyan kell lerövidíteni az átkelést, öt percen belül már a magyar oldalon álltam sorban. Írtam is a férjemnek, hogy ne aggódjon. Két kijevi rendszámú autó állt előttem, a vámós gyorsan el is engedte őket mindenféle különösebb ellenőrzés nélkül. Gyújtást adtam, én voltam a következő, a rendőr pedig ennyit mondott kollégájának: „Jackpot”. Az irataimat rendben találta, átadta a vámósnak, aki kedves hangon így szólt:

– Hölgyem, kérem, hajtson át oda, a boxba.

A gödör. Ez az a hely a vám területén, ahová senki sem szeretne bejutni. Főleg azok nem, akiknek még rejtegetnivalójuk is van, de nálam a leveleken, egy doboz cigarettán és egy csomagtartóban felejtett babakocsin kívül semmi sem volt.

– Hová utazik? – kérdezte már egy másik vámós.

– Vásárosnaményba – válaszoltam.

– Mit tetszik ott csinálni? – tette fel a következő kérdést, miközben rám sem nézett, iratokat töltött ki. Kollégája már az autó alatt volt az aknában, hevesen kopogtatott, ütögetett, döngette a tartályt.

– A postára megyek, és van néhány dolgom odaát.

A gödörből férfi hang szólt.

– Magának nem sok gáz van az autójában.

– Tudom, benzinnel járok.

Újabb kopogás.

– Az se sok van. Odakinn kapható üzemanyag?

– Vagy tíz liter, ha hiányozhat. Nem nagy a tank. Éppenséggel lehet tankolni, ha van valahol ismerőse, vagy kiállja a sort az Okko benzinkúton. Más kérdés az ára.

A férfi a gödörben tovább matatott, a percek óráknak tündek, átvizsgálták a kerekeket, a szalont, az üléseket.

– További jó utat kívánunk – adta vissza az irataimat a vámós, mikor már két órája múlt, hogy írtam a férjemnek.

Néhány perc alatt elértem az úticéлом. Patika, posta, találkozás néhány ismerőssel, s ha már az egyik szupermarket előtt parkoltam, be is néztem. A polcok között járva arra lettem figyelmes, hogy az emberek több csomag sót pakoltak kosarukba. Nem bírom a tömeget, igyekeztem minél hamarabb végezni a vásárlással.

Egy jegeskávé és egy gyors autózsellőztetés után (a napon legalább ötven fok van, a légkondi pedig nem működik) úgy döntöttem, mégis tankolok egyet a közeli benzinkúton.

Sejtettem, hogy időigényes lesz, de azt nem, hogy ennyire. Egy közép-ukrajnai autó sofőrje véletlenül fizetés nélkül távozott. Pont a mi sorunk állt le, autók előttem és mögöttem, nem mozdulhattam, várnom kellett. Végül sikerült tankolnom, tizenöt liter fért a tartályba, nem tudom, miért aggódott a vámós.

Visszafelé betértem még egy nagyobb üzletbe. Kárpátaljaiakkal zsúfolt, akik a háború kezdete óta Szabolcsban tartózkodnak. Észrevettem, hogy mindegyikük kosarában só lapult. Hol több csomag, hol kevesebb. Reggel olvastam a hírekben, hogy a donyecki sóbánya működése leállt, de nem hittem volna, hogy az emberek itt is felvásárlásba kezdenek. Eldöntöttem, hogy a biztonság kedvéért én is veszek belőle, de olcsóbb fajtát már nem találtam, csak asztalisót. Az is megteszi. Keresztapám, aki zsidó volt, egyszer azt mondta anyámnak, mindig tartson otthon sót, addig lesz boldogság a házban, amíg az kitar.

A hazafelé út már nem olyan döcögős, késő délutánra ugyan, de gyorsan átértem mindkét határon. Felhívtam anyámat, hogy megérkeztem. Tudakolta, vettem-e sót, mert a városban már sehol sem kapható. Mondtam neki, hogy igen, de otthon is akad még néhány csomaggal, amit akkor vettem, mikor kitört a háború. Ha szüksége van rá, szívesen adok.

Apám benzinkúton dolgozik, ha szükséges, segít a tankolásban. A fűkaszához is akad még a kannában néhány liter.

Este a helyi román már csomagtartóból árulták a sót a városközpontban. Ötven hrivnya volt kilója. Egyikük felismert, odaszólt:

– Timi néni, sót nem cserél benzinre?